

[Erik Eriksen.]

taarner sig op for Regeringen og dens Partier. Det er Arbejdsløsheden og Dyrtiden. Ansvarer herfor, saaledes som det er placeret efter Landstingsvalget, begynder at føles trykkende, og Regeringen ser i Virkeligheden ingen Vej frem.

Den skabte Ulighed i Erhvervslivet har i sin Konsekvens hidtil været et Mellemstandsproblem, idet den først ramte Landbruget, og saa længe der var Reserver at tage af, gik det nogenlunde, men da disse Reserver begyndte at blive opbrugt, mærkedes Følgerne omgaaende i de Handels- og Haandværkerkredse, der ude i Provinsen er i samme Baad. Og nu i Dag har man Lov til at sige, at det i lige saa høj Grad er blevet et Problem for Arbejderstanden, idet Importreguleringen, det voksende Skatte- og Rentetryk skaber Dyrtid og Arbejdsløshed. En vidt drevne Beskatning ad baade direkte og indirekte Vej kombineret med en kras Importregulering som Støtte for en saakaldt Beskæftigelsespolitik kan naturligvis ikke andet end føre til vanskelige Kaar for Forbrugerne, til Dyrtid, og derfor er det, at ogsaa Arbejderne nu oplever, at hvad de faar med den ene Haand, tages igen med den anden. Sommerens Strejker, Bebudelsen af Arbejdskampe til Foraaret o. s. v. taler jo ogsaa deres tydelige Sprog. Tjenestemændene, baade Sølv- og Guldsnøre, melder sig med deres Krav. Konsekvensen af denne Politik maa være Skruen uden Ende, og de Folk, som forventer, at Udviklingen i det lange Løb vil forløbe stille og roligt, tager storlig fejl. Tilbage bliver saa for Regeringen den Opgave at faa Forbrugerne til at tro, at Statsmagten effektivt kan kontrolere Varepriserne. Mig forekommer det i højere Grad at minde om hele Krigstidens mislykkede Forsøg i saa Henseende. Naturligvis kan der raades Bod paa enkelte Tilfælde, men over for den kunstige Prisudvikling som Helhed er Priskontrollen magtesløs. Ejendommeligt forekommer det mig at være, at Socialdemokratiet endnu ikke helt er klar over den Side af Dyrtiden, der vender indad mod vore egne Polypper, for at tale populært. |

Men da denne Prispolitik nu er blevet et Problem ogsaa for Arbejderstanden, er det maaske paa sin Plads at pege paa, at denne Udvikling i lang Tid har gjort sig gældende paa Landet i Form af stadig stigende Driftsudgifter, voksende Ulighed i Evnen til at bære Skattebyrderne, sammenlignet med de Erhverv, der nyder godt af Beskyttelsen. Spørgsmaalet er derfor, om ikke hele Regeringens Politik ender i en

Blindgade, hvor Erhvervenes ulige Indtjeningsmuligheder og det ulige Skattetryk er det eneste, der staaer fast, medens den kunstigt skabte Dyrtid skærpes og Arbejdsløsheden vokser. Alle Tegn forekommer mig at pege i den Retning. Der kan i denne Forbindelse ogsaa være Grund til at pege paa, at det mindre og mellemstore Landbrugs Økonomi i særlig Grad rammes af denne Udvikling og er blevet ramt af den gennem Aarene. I det hele taget er det ønskeligt, at man gør sig klart, at det, der hidtil er ydet Landbruget som et Slags Plaster paa Saarene i Form af, hvad vi populært kalder Ordninger, er af en Midlertidighedens Karakter, som har gjort det vanskeligt at disponere, som har skabt et forfærdeligt Usikkerhedsmoment, medens det, man fristes til at kalde Betalingen for denne Politik, er af varig Karakter og derfor bestemmende for hele den økonomiske og erhvervsmæssige Udvikling her i Landet. De Veje, der nu vandres ad, gennem Skatter og Importpolitik, gennem Forbud mod Overarbejde o. s. v., o. s. v., kan kun betyde et stigende Omkostningsniveau paa alle Omraader. Jeg nævner dette, fordi jeg mener, det hører med i Billedet af det nye Danmark, som blev omtalt i den ærede Ordførers Tale.

Forlader vi det erhvervspolitiske Omraade og Forbrugernes Stilling under Dyrtiden og vender os til Arbejdsløshedsproblemet og spørger om Regeringens Stilling her, møder os en ny Skuffelse, idet vi jo overhovedet ikke har faaet Svar paa, hvad Regeringens Stilling egentlig er paa dette Omraade. Man maa gaa ud fra, at Regeringen her ikke har en Politik, ud over en Lados-vente-og-se-Politik, men Filmen skal jo rulles til Ende, og saa sent som ved Kommunevalgene i Marts udsendtes en Pjece, hvori det om Regeringens Indsats hedder: Det er en Arbejdets Politik, de snurrende Hjuls Politik, udøvet af en energisk Regering og Kommunerne i Fællesskab. Man kan ikke paastaa, at Forfatteren af disse Linier sætter Regeringens Lys under en Skæppe. Men var det alligevel ikke klogere at være knapt saa udfordrende? Sandheden er dog den, at den siddende Regering intet har at prale af paa disse Omraader, tværtimod. Sagkyndige spaaer i disse Dage 200 000 arbejdsløse til Vinter. Vi har her i Landet vedtaget nogle Love om Nødhjælpsarbejder, men der er afgjort ikke noget, som viser i Retning af en forbedret Stilling for det private Erhvervsliv, der ene er i Stand til at skaffe produktivt Arbejde. Vi maa derfor opfatte Regeringens Stilling saadan, at den mener, Arbejde kun kan skabes paa Toppen